

Sygn. akt I ACa 1837/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Kowacz-Braun
Sędziowie:	SSA Józef Wąsik (spr.) SSA Marek Boniecki
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Zaczyk

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2017 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z o.o. w H.

przeciwko(...) Spółce z o.o. w W.

o zapłatę na skutek skargi pozwanego o wznowienie postępowania w sprawie VII GC 14/15 Sądu Okręgowego w Kielcach

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 29 września 2016 r. sygn. akt VII GC 177/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 10.800 zł (dziesięć tysięcy osiemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSA Marek Boniecki SSA Anna Kowacz – Braun SSA Józef Wąsik

Sygn. akt I A Ca 1837/16

UZASADNIENIE

W dniu 3 sierpnia 2015r. pozwana (...) Spółka z o.o. w W. wniosła skargę o wznowienie postępowania w sprawie VII GC 14/15 Sądu Okręgowego w Kielcach z powództwa (...) Spółka z o.o. na podstawie art. 401 pkt 2 k.p.c. Wskazała, że nie była zawiadomiona o rozprawie wyznaczonej na dzień 18 marca 2015r. , zaś o zapadnięciu przeciwko niej wyroku dowiedziała się 7 lipca 2015r. Powód w odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu

z tej przyczyny, że nie występuje wskazana przez pozwaną podstawa wznowienia a ewentualny brak doręczenia jej zawiadomienia jest wynikiem braku dbałości o własne interesy.

W zakresie skargi o wznowienie postępowania Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 7 stycznia 2015r. Sąd Okręgowy w Kielcach w sprawie o sygnaturze akt VII GC 254/14 uwzględnił powództwo (...) Spółka z o.o. w H.przeciwko (...)” Spółka z o.o. w W. o zasądzenie kwoty 378 032,88 zł z ustawowymi odsetkami od 30 grudnia 2014r. do dnia zapłaty i orzekł o kosztach procesu. Pozwana w ustawowym terminie wniosła zarzuty od tego nakazu oraz wniosła o zwolnienie jej od opłaty od zarzutów. Sąd uwzględnił ten wniosek postanowieniem z 2 lutego 2015r. i nakazał jego odpis doręczyć stronie pozwanej oraz wpisać sprawę do repertorium GC. Tego samego dnia przewodniczący składu orzekającego wyznaczył termin rozprawy na 18 marca 2015r. i nakazał wezwać strony do osobistego stawienia celem przesłuchania. Odpis postanowienia o zwolnieniu pozwanej od opłaty od zarzutów zostało wysłane pod sygnaturą VII GNC 254/14 w dniu 3 lutego 2015r. i doręczone w dniu 6 lutego 2015r. na ujawniony w KRS adres pozwanej spółki ul. (...), pod którym odbiór pokwitowała kierownik punktu (...)Sp. z o.o. w W. A. P. (k. 95, 101 akt VII GC 14/15). Natomiast zawiadomienie o terminie rozprawy wysłane pod sygnaturą akt VII G 14/15 nie zostało doręczone w wyżej opisany sposób ani nie zostało awizowane po raz drugi pomimo tego, że biuro pod wskazanym adresem było otwarte od 8.55 do 18.01 (zapis dotyczący wyłączenia i włączenia zabezpieczenia lokalu –k. 13).

Pozwana spółka miała zarząd jednoosobowy i korespondencję przechowywała w miejscu zamieszkania prezesa zarządu K. N. (1), zaś dokumentację księgową w biurze rachunkowym. Wszelka korespondencja kierowana do spółki na adres (...) w W. była odbierana przez pracowników punktu (...)Sp. z o.o. w W., z którą pozwana miała podpisaną umowę na świadczenie usług polegających na obsłudze poczty przychodzącej. Ustalona praktyka współpracy polegała na tym, że po odebraniu korespondencji pracownik centrum zawiadamiał K. N. (1) drogą mailową o nadejściu przesyłki i przesyłał jej skan, zaś sama korespondencja była przesyłana zbiorczo w piątek (zeznania K. N.). A. P. w dniu 6 lutego 2015r. przesyłała K. N. mail z informacją o liście poleconym z potwierdzeniem odbioru z Sądu Okręgowego w Kielcach i skanem pisma przewodniego i postanowienia o zwolnieniu od kosztów (wiadomość z 5.02.2015r. –k. 14). Na prośbę K. N. pracownik kancelarii prawnej prowadzącej obsługę pozwanej, N. S. (1) w dniu 7 lipca 2015r. odbyła dwie rozmowy z Biurem (...) Sądu Okręgowego w Kielcach. W związku z zamiarem złożenia pisma o zmianie adresu pozwanej spółki chciała dowiedzieć się pod jaką nową sygnaturą toczy się postępowanie zainicjowane wniesieniem zarzutów od nakazu zapłaty, wówczas dowiedziała się, że w sprawie zapadł już prawomocny wyrok, o czym poinformowała K. N. (zeznania N. S., biling –k. 68).

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o zeznania świadka N. S. i wyjaśnienia K. N., które są ze sobą spójne, logiczne i mają potwierdzenie w innych dowodach takich, takich jak biling, wydruk z systemu zabezpieczeń lokalu wskazanego jako siedziba pozwanej spółki. W aktach sprawy znajduje się przesyła zawierająca wezwanie na rozprawę wyznaczona na 18 marca 2015r. z adnotacjami (...) SA o dwukrotnym jej awizowaniu, jednakże zapisom tym w świetle okoliczności sprawy Sąd odmówił wiarygodności. Prawdziwość tych zapisów podważa fakt skutecznego doręczenia w tym samym dniu drugiej przesyłki zawierającej odpis postanowienia o zwolnieniu pozwanej od kosztów. Nie bez znaczenia jest fakt, że doręczenie następowało w biurze czynnym od godziny 9.00 do 18.00, Nie wiadomo zatem z jakich przyczyn doręczyciel miałby pozostawiać awizo zamiast wręczyć korespondencję A. P.. Jak wynika z zeznań K. N. nigdy wcześniej sytuacja tego typu nie miała miejsca, nie było żadnych zastrzeżeń co do spółki (...)pod kątem rzetelności obsługi pocztowej, co potęguje wątpliwości co do prawidłowości doręczenia zawiadomienia o rozprawie. Skuteczność doręczenia zastępczego jest oparta na założeniu, że adresat korespondencji mógł odebrać awizowaną przesyłkę albowiem zapoznał się z treścią awizo. Domniemanie to można obalić, jeżeli wykaże się, że strona nie wiedziała o nadejściu pisma i jego pozostawieniu w placówce operatora pocztowego do odbioru. Jak wyżej wskazano,, były przesłanki do uznania, że pozwany nie wiedział o przesyłce zawierającej zawiadomienie o terminie rozprawy, w związku z tym nie wziął w niej udziału, przez co był pozbawiony prawa do obrony. Za nieistotne należało uznać argumenty powoda, że pozwany posługiwał się adresem nieistniejącym w ewidencji miejscowości, ulic i adresów prowadzonej przez Biuro (...)dla (...) W., skoro w rzeczywistości pod adresem (...) istnieje lokal oznaczony numerem (...) (co potwierdza zdjęcie z k. 60), do którego można doręczać korespondencję. Tak samo należy ocenić zarzut, że

pozwany nie zadbał należyście o swoje sprawy i posługiwał się adresem punktu doręczeń jako swojej siedziby, w którym to punkcie nie można było zastać pozwanego skoro pozwany tak zorganizował doręczenie korespondencji, że co do zasady była ona odbierana przez niego bez przeszkód.

Z powyższego wynika, że skarga została oparta na wskazanej w art. 401 pkt 2 k.p.c. przyczynie wznowienia, przyczyna ta w postaci nieprawidłowości doręczenia rzeczywiście zaistniała i nie ustała przed uprawomocnieniem się wyroku, skarga odpowiadała warunkom formalnym oraz została wniesiona w terminie przewidzianym w art. 407 § 1 k.p.c., to jest w terminie trzymiesięcznym od dnia 7 lipca 2015r., w którym strona dowiedziała się o wyroku.

W odniesieniu do żądania pozwu Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 8 sierpnia 2008r. A. A. (1) i A. A. (2) oraz pozwana zawarły przedwstępną warunkową umowę sprzedaży i umowę o współdziałaniu w inwestycji kupującego mającą za przedmiot prawo wieczystego użytkowania gruntu oznaczonego w ewidencji jako działka nr (...) położona przy ulicy (...) w P. wraz z własnością budynków, budowli i urządzeń. Umowa przewidywała cenę 4 000 000 zł i stanowiła, że umowa sprzedaży zostanie zawarta nie później niż w dniu 7 sierpnia 2010r.

W dniu 14 maja 2009r. te same strony rozwiązały powyższą umowę i zrzekły się wszelkich praw i roszczeń z niej wynikających oraz zawarły umowę, na mocy której A. A. (1) i A. A. (2) sprzedali opisaną powyżej nieruchomość na rzecz pozwanej spółki za kwotę 4 000 000 zł płatną w następujący sposób: 409 101,43 zł odpowiadająca kwocie zadłużenia wobec Banku (...) SA we W. płatna na rachunek kredytowy w tym Banku do 15 maja 2009r.; 690 898,57 zł płatna na wskazany przez sprzedającego rachunek następnego dnia po przekazaniu kupującemu przez sprzedającego zaświadczenia wydanego przez bank zachodni (...) SA o zgodzie na wykreślenie hipotek; kwota 2 900 000 zł płatna przelewem na wskazany przez sprzedającego rachunek bankowy nr (...) w terminie 30 dni od dani zawarcia umowy sprzedaży, na podstawie której kupujący sprzeda przedmiot tej umowy, nie później jednak niż w terminie do dnia 31 grudnia 2011r. i co do obowiązku zapłaty ceny w tej części pozwana poddała się egzekucji z aktu notarialnego; nadto na zabezpieczenie płatności kwoty 2 900 000 zł pozwana ustanowiła na rzecz sprzedających hipotekę umowną zwykłą (akt notarialny nr Rep.(...)sporządzony przed notariuszem I. M. –k. 17-23).

Tego samego dnia strony zawarły również „Umowę rozwiązującą umowę o współdziałaniu w inwestycji kupującego oraz umowę o świadczeniach w wykonaniu umowy inwestycyjnej sprzedającego” w związku z zawarciem umowy sprzedaży i odpadnięciem dalszej możliwości wykonywania przez sprzedającego umowy z 8 sierpnia 2008r. o współdziałaniu kupującego w inwestycji sprzedającego. Strony ustaliły, że umowa o współdziałaniu do dnia jej rozwiązania była należyście wykonywana, przy czym sprzedający nie doprowadził do wykreślenia hipotek obciążających prawo wieczystego użytkowania i prawo odrębnej własności budynków. Wskazano jednak, że sprzedający wydali pozwanej nieruchomość, wypowiedzieli umowy najmu lokali i przenieśli na kupującego wszelkie prawa i roszczenia z tymi umowami związane, ponieśli ryzyko inwestycyjne wyrażające się niemożnością sprzedania nieruchomości z innymi nabywcami i niemożnością kontraktowania z innymi osobami oraz wykonania częściowej rekultywacji gruntu. Kupujący zaś podjął działania celem opracowania koncepcji zagospodarowania terenu, koncepcji i przebudowy komunikacyjnej z możliwością stworzenia miejsc parkingowych, uzyskania pozwolenia na budowę.

S. D. działający w imieniu pozwanej oświadczył, że spółka będzie dalej realizowała zamierzenie inwestycyjne polegające na przygotowaniu projektu inwestycyjnego i planistycznego, który może doprowadzić do zagospodarowania i zabudowy nieruchomości obiektami o przeznaczeniu handlowo-usługowym, nadto strony oświadczyły, że termin zapłaty ceny określony w akcie notarialnym Rep. A (...) został znacznie odroczone, sprzedający nie uzyskał wszystkich możliwych zabezpieczeń jej płatności, co powoduje, że nadal ponosi on ryzyko zrealizowania zamierzenia inwestycyjnego. Dalej strony ustanowiły prawo odkupu przedmiotu umowy.

Z powodu odroczenia płatności ceny nabycia nieruchomości i rezygnacji przez sprzedającego z zabezpieczeń dotyczących płatności ceny oraz zabezpieczeń wykonania prawa odkupu pozwana zobowiązała się dodatkowo do wypłaty na rzecz sprzedającego połowy zysku netto osiągniętego ze sprzedaży inwestycji przez pozwaną pomniejszonego o poniesione przez pozwaną koszty związane z nabyciem prawa, kosztów oczyszczania środowiska,

koszty operacyjne i należności publicznoprawne. Na zakończenie strony oświadczyły, że umowa ta wyczerpuje wszelkie prawa i roszczenia związane z zawarciem umowy w dniu 8 sierpnia 2008r. (akt notarialny Rep. (...))sporządzony przed notariuszem I. M. –k. 55-66).

W wykonaniu powyższych umów pozwana uiszcza cenę 409 101,43 zł na rachunek Banku(...)we W., kwotę 690 898,57 zł na rachunek bankowy cedenta, natomiast kwota 2 900 000 zł nie została zapłacona. Pozwana ma trudności z uzyskaniem stosownych decyzji organów ochrony środowiska co do sposobu przeprowadzenia rekultywacji gruntu, który uprzednio należał do (...) Zakładów (...) i był zanieczyszczony smoła i ropą; po pięciu latach działań pozwana otrzymała informację od (...) Dyrekcji Ochrony (...) w W., że cała nieruchomość musi być zbadana ponownie, należy zrobić odwierty, zbadać zanieczyszczenie wód podskórnych i na podstawie wyników badań Dyrekcja podejmie decyzję w sprawie sposobu remediacji gruntu. Ponieważ koszt remediacji jest wysoki, obecnie nie ma podmiotów zainteresowanych nabyciem nieruchomości od pozwanej (zeznania K. N.).

W dniu 14 sierpnia 2012r. A. A. (1) i A. A. (2) przenieśli w drodze odpłatnego przelewu na (...) Spółkę z o.o. w H.wierzytelność w kwocie 2 900 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 1 stycznia 2012r. i hipoteka umowna zwykła ustanowiona na zabezpieczenie płatności części ceny (umowa przelewu wierzytelności –k. 24-27 akt VII GC 14/15).

Sąd zważył, co następuje: Skarga jest nieuzasadniona, a rozstrzygnięcie Sądu jest trafne.

Pozwany podkreślał, że umowę sprzedaży prawa wieczystego użytkowania gruntu wraz z własnością budynków należy rozpatrywać w szerszym kontekście polegającym na tym, że pozwana i poprzednicy prawni powoda współdziałali w zamierzeniu inwestycyjnym polegającym na budowie galerii na nieruchomości i na skutek zawarcia umów z 14 maja 2009r. poprzednicy powoda zrezygnowali z części zabezpieczeń dotyczących płatności ceny, w tym odsetek za opóźnienie, zapewniając sobie w zamian udział w zysku pochodzącym ze sprzedaży planowanej inwestycji.

Sąd wskazał, że treść umów stanowiska tego nie potwierdza. Rzeczywiście z niektórych postanowień umów, które zostały Sądowi przedstawione oraz z zeznań K. N. wynika, że poprzednicy prawni powoda oraz pozwana zawarli umowę o współdziałaniu w zamierzeniu inwestycyjnym polegającym na wybudowaniu galerii na terenie po byłych (...) Zakładach (...) i w tym celu zawarli umowę przedwstępną jej sprzedaży oraz wydali grunt pozwanej, która miała opracować koncepcję zagospodarowania terenu, uzyskać wszystkie niezbędne pozwolenie i decyzje, w tym dokonać częściowej rekultywacji gruntu a następnie wybudować galerię. Jednakże umowa o współdziałaniu i umowa przedwstępna sprzedaży zostały rozwiązane w maju 2009r., a strony zawarły umowę sprzedaży, na mocy której pozwana zobowiązała się do zapłaty części ceny w kwocie 2 900 000 zł w terminie 30 dni od dnia sprzedania inwestycji na rzecz osoby trzeciej, jednak nie później niż do 31 grudnia 2011r. a zapłata tej ceny została zabezpieczona hipoteką umowną zwykłą.

Z drugiej umowy wynika zaś, że z powodu odroczenia płatności ceny sprzedaży, rezygnacji przez sprzedającego z części zabezpieczeń dotyczących płatności ceny oraz zabezpieczeń wykonania prawa odkupu, sprzedający zapewnili sobie udział w zysku, jeżeli pozwana sprzeda inwestycję osobie trzeciej. W ocenie Sądu nie ma żadnych podstaw do utożsamiania pojęcia „zabezpieczenie” z pojęciem odsetek za opóźnienie. Zabezpieczenie wierzytelności zakłada podjęcie takich kroków prawnych, które mają wpłynąć na dłużnika mobilizująco do wykonania swego świadczenia a jednocześnie zabezpieczać wierzyciela przed ryzykiem majątkowym na wypadek niewykonania umowy. Powszechnie w praktyce gospodarczej do środków takich należą hipoteka, weksel, przewłaszczenia na zabezpieczenie, zastaw, poręczenie itp. Odsetki natomiast nie zabezpieczają wykonania świadczenia pieniężnego ale stanowią odszkodowanie za opóźnienie w zapłacie, powstają z mocy ustawy i są należne, chociażby opóźnienie to nie było następstwem okoliczności, za które dłużnik czyli pozwana odpowiada (art. 481 k.c.).

Obie umowy są jasne, klarowne i z żadnej z nich nie wynika, aby strony zmieniły termin płatności kwoty 2 900 000 zł albo zawarły jakiegokolwiek postanowienie odnośnie do odsetek, w tym na przykład obejmujące zrzeczenie się ich bądź utożsamiali odsetki za opóźnienie z zabezpieczeniem. Z tych przyczyn skarga podlegała oddaleniu. Wskazać bowiem należy, iż rozpoznanie sprawy w granicach zakreślonych przez podstawę wznowienia oznacza, że sąd może ocenić, czy wskazana w skardze podstawa wznowienia jest uzasadniona i jaki wpływ na treść zaskarżonego wyroku

ma jej ewentualna zasadność. W tak określonym zakresie rozpoznania mieści się również możliwość uznania, że pomimo zasadności podstawy wznowienia, orzeczenie odpowiada prawu. Decyzja taka powinna zapaść wówczas, gdy pomimo przeprowadzenia ponownego postępowania na zasadach określonych w art. 412 § 1 k.c. okazuje się, że wydane orzeczenie miałyby taką samą treść, co orzeczenie objęte skargą o wznowienie, wydany uprzednio w warunkach nieważności wyrok zostaje sanowany przez wydanie wyroku oddalającego skargę w niedotkniętym nieważnością i prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu (Pruś. P., Stefańska. E., Sieńko M., Adamczuk A., Radwan M., Manowska M., KPC, Komentarz., 2011, LexPolonica 3929247).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 §1 i 3 k.p.c. w zw. z § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. DZ. U. z 2013r. poz. 461).

Apelację od tego wyroku – w całości - wniósł skarżący (pозwany), zarzucając:

1/ naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie:

- przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego polegające na całkowitym pominięciu dowodu w postaci postanowienia Sądu Rejonowego (...)w W. z dnia 6 września 2012 r., sygn. akt XVI GCo 334/12 w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności, na którego treść wskazywał pozwany, a w którym stwierdzono, iż akt notarialny stwierdzający obowiązek zapłaty świadczenia pieniężnego z pominięciem stwierdzenia o obowiązku zapłaty odsetek nie stanowi tytułu egzekucyjnego w odniesieniu do odsetek za opóźnienie na wypadek niespełnienia w terminie oznaczonym w akcie notarialnym świadczenia pieniężnego i wobec braku jednoznacznego oświadczenia o poddaniu się egzekucji także w zakresie zapłaty odsetek nie było podstaw do nadania klauzuli wykonalności, a tym samym pominięcie zarzutów pozwanego w tym zakresie, podczas gdy wszechstronne rozważenie materiału dowodowego prowadziłyby do uchylenia nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i oddalenia powództwa w całości;

- przepisu art. 328 § 2 k.p.c. poprzez wadliwe, lakoniczne sporządzenie uzasadnienia wyroku i brak ustalenia w uzasadnieniu faktów, które Sąd uznał za udowodnione, pobieżnego wskazania dowodów, na których się oparł, a w szczególności niewskazania pozostałych dowodów, a tym samym przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I poprzez uwzględnienie skargi i zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach VII Wydział Gospodarczy z dnia 18 marca 2015 r., sygn. akt VII GC 14/15, poprzez uchylenie nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział VII Gospodarczy dnia 7 stycznia 2015 r., sygn. akt VII GNc 254/14, i oddalenie powództwa w całości oraz zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie II poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Alternatywnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji wraz z pozostawieniem temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania.

Powód wniósł w odpowiedzi na apelację o jej oddalenie oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Skarga pozwanego opiera się na ustawowej podstawie wznowienia (art. 401 pkt 2 kpc) i została wniesiona w ustawowym terminie.

Po rozpoznaniu apelacji powódki Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny uznaje za swoje oraz trafnie zastosował przepisy prawa materialnego i procesowego.

Wskazać należy, że sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji (art. 378 §1 k.p.c.) na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym (art.382 k.p.c.) z tym zastrzeżeniem, że przed sądem pierwszej instancji powinny być przedstawione wyczerpująco kwestie sporne, zgłoszone fakty i dowody, a prezentacja materiału dowodowego przed sądem drugiej instancji ma miejsce wyjątkowo w usprawiedliwionych przypadkach (art. 381 k.p.c.).

Zgodnie z uchwałą składu 7 sędziów (III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz.55), której nadano moc zasady prawnej, sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego. Innymi słowy, jeśli apelujący zarzutów tego rodzaju nie zgłosi, zagadnienie naruszenia przepisów procesowych pozostawać musi poza sferą zainteresowania Sądu (za wyjątkiem tych przepisów, które przełożyć się mogą na stwierdzenie nieważności postępowania, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca).

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego polegające na całkowitym pominięciu dowodu w postaci postanowienia Sądu Rejonowego(...)w W. z dnia 6 września 2012 r., sygn. akt XVI GCo 334/12 w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności, na którego treść wskazywał pozwany, a w którym stwierdzono, iż akt notarialny stwierdzający obowiązek zapłaty świadczenia pieniężnego z pominięciem stwierdzenia o obowiązku zapłaty odsetek nie stanowi tytułu egzekucyjnego w odniesieniu do odsetek za opóźnienie na wypadek niespełnienia w terminie oznaczonym w akcie notarialnym świadczenia pieniężnego i wobec braku jednoznacznego oświadczenia o poddaniu się egzekucji także w zakresie zapłaty odsetek nie było podstaw do nadania klauzuli wykonalności, a tym samym pominięcie zarzutów pozwanego w tym zakresie, podczas gdy wszechstronne rozważenie materiału dowodowego prowadziłyby do uchylenia nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i oddalenia powództwa w całości. Pozwany nawet nie uzasadnia jakie znaczenie dla niniejszej sprawy ma to postanowienie. Z faktu, że w akt notarialny stwierdzający obowiązek zapłaty świadczenia pieniężnego nie reguluje kwestii zapłaty odsetek za opóźnienie w świetle jednoznacznego oświadczenia o poddaniu się egzekucji i w związku z tym odmówiono nadania klauzuli wykonalności w tym zakresie nie oznacza, że powodowi w ogóle nie należą się odsetki na zasadach ogólnych prawa cywilnego z uwzględnieniem treści zawartej umowy z dnia 14 maja 2009r. Wszak wynika z niej, że kwota 2.900.000 zł miała zostać zapłacona w terminie 30 dni od zawarcia umowy sprzedaży na podstawie której kupujący sprzeda przedmiot tej umowy, nie później jednak niż w terminie do 31 grudnia 2011r i co do zapłaty ceny w tej części poddała się egzekucji. Brak poddania się egzekucji w zakresie odsetek nie oznacza zrzeczenia się tego roszczenia.

Również ocena treści tej umowy w pozostałej części dokonana przez Sąd I Instancji jest prawidłowa. W szczególności należy zgodzić się z Sądem Okręgowym, że rezygnacja z dodatkowych zabezpieczeń (oprócz hipoteki) nie oznacza zrzeczenia się roszczenia odsetkowego, ani w świetle gramatycznej wykładni umowy ani wykładni celowościowej, skoro strony określiły termin spełnienia świadczenia pieniężnego.

Nie może też odnieść skutku zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie lakonicznego uzasadnienia wyroku, w tym poprzez brak ustalenia faktów, które Sąd ten uznał za udowodnione, pobieżne wskazanie dowodów, na których się oparł oraz niewskazanie pozostałych dowodów oraz niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku wraz z przytoczeniem przepisów prawa. W sporządzonym uzasadnieniu wyroku Sąd I Instancji odniósł się do przeprowadzonego postępowania dowodowego oraz wskazał dowody, które stanowiły podstawę dla ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Treść pisemnych motywów wyroku nie nasuwa także wątpliwości, jakie przepisy prawa stanowiły podstawę prawną wyroku i jaki miały związek z poczynionymi przez Sąd ustaleniami faktycznymi. Zaskarżony wyrok poddaje się kontroli instancyjnej.

Tymczasem o skutecznym zatem podstawieniu takiego zarzutu można mówić wyłącznie wtedy, gdy uzasadnienie wyroku nie zawiera elementów pozwalających na weryfikację stanowiska Sądu I instancji, a braku uzasadnienia w

zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej muszą być tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona, bądź też ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie je ocenie instancyjnej. Przyjmuje się, że nawet nieprecyzyjne przytoczenie podstawy prawnej rozstrzygnięcia nie uzasadnia samo przez się podstawy zaskarżenia, jeżeli z uzasadnienia wyroku wynika, że Sąd zastosował prawidłowo właściwe przepisy prawa.

W piśmie z 29 maja 2017r pozwany wniósł o odroczenie rozprawy apelacyjnej w związku z podjęciem przez strony próby polubownego załatwienia sporu. Wniosek ten poparł powód w piśmie z tej samej daty.

Sąd nie uwzględnił wniosków, gdyż same negocjacje w przedmiocie zawarcia ugody nie dają podstawy prawnej do odroczenia rozprawy w świetle art. 214 – 215 k.p.c. Z uwagi na bardzo długie terminy i długą kolejkę spraw oczekujących na wyznaczenie, kolejna rozprawa mogłaby się odbyć dopiero w przyszłym roku. Wydany wyrok – uwzględniający tylko część roszczenia powoda – nie powinien stanowić przeszkody do zawarcia ugody, np. na skutek wezwania do próby ugodowej. Odroczenie nie pozbawia też pozwanego prawa do zwrotu połowy opłaty sądowej, gdyż z tej był zwolniony.

Z omówionych względów mając na uwadze treść art. 412 § 2 k.p.c. skargę o wznowienie postępowania zasadnie oddalono, a w konsekwencji na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto zgodnie z zasadą wyniku sporu na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. i § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów (Dz. U. z 2015 r., poz. 1803).

SSA Marek Boniecki SSA Anna Kowacz- Braun SSA Józef Wąsik